

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ בְּרֵאשִׁית

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרֶךְ כ"ז - חֻלַק ל'

קוֹנְטֵרְס 810

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

68. בלומדי הזוהר הקדוש

👉 בגימטריא (730) כמנין 👈

שיהיה שמחה אהבה בלב

כך מתרבה הקדושה והשמחה וכולם אוהבים זה את זה, ויש אחדות בלבבות, ומיד יבוא אליהו זכור לטוב לבשרינו בשורות טובות בגאולה השלימה בב"א.

69. לומדי הזוהר הקדוש

👉 בגימטריא (728) כמנין 👈

גמר חתימה טובה

כל לומדי הזוהר הקדוש יזכו לגמר חתימה טובה ולשנה נפלאה ובשורות טובות לכן רוץ ורשם בספר החיים של לומדי תורת חיים.

70. ללמוד זוהר במירון

👉 בגימטריא (636) כמנין 👈

סיום מסכת

הלומד זוהר במירון מתקשר לנשמת הרשב"י ונחשב ליומא טבא לרבנן ושמחתו גדולה כסיום מסכת.

ראש העין

רפואה לראש ולעין ועוד הוא נחשב לראש ועיני העדה שמציל את כלל ישראל.

ראש פנה

ממנו יתד ממנו פינה לכל דבר שבקדושה.

שיעורים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הרבו שיעורים בזוהר הקדוש ונחשב לכם שאתם דבוקים ונמצאים כל הזמן אצל הרשב"י במירון.

שמחו צדיקים בהויה

אמרו חז"ל הקדושים, קבלת פני רבו כקבלת פני השכינה, ובלומדכם זוהר הקדוש במירון אתם צדיקים ושמחים ומשמחים וגורמים ליחוד העליון, ונחת רוח לפניו יתברך.

71. לימוד האידרות במירון

👉 בגימטריא (1024) כמנין 👈

בעזרת השם

אתה רוצה לעזרת השם בכל ענייך ברוחניות ובגשמיות תלמד את האידרות הקדושות.

זאת התורה

זאת חוקת התורה, לכל אחד ואחד ללמוד את האדרות הקדושות ועוד דכל תורת הסוד כלולה באדרות, כידוע מגדולי המקובלים.

חתונת כסף

מי שנכספה נפשו ונשמתו להיות חתן תורה אמיתי, ילמד את האדרות הקדושות ויזכה שנשמת הרשב"י תמליץ טוב בעדו בזה ובבא.

לולב אתרוג ערבה הדס

בעם ישראל יש ארבעה מינים של יהודים ומצוה לאגד ולאחד את כולם ורק כך יבוא משיח, ולימוד הזוהר הקדוש מאחד את כל עם ישראל באמת.

נישואין מאושרים

הרוצה לזכות לנישואין מאושרים, צריך לשמח את השכינה הקדושה, ואין לך תיקון וקישוט להשכינה הקדושה יותר מלימוד הזוהר הקדוש והאידרות, ועל כן זוהי חובה קדושה על כל יהודי.

רשע אבד מן העולם טובה באה לעולם

ומחלות, ונרפאים! אמר לו, לאבד אותם לעולם הבא, זהו שכתוב (איוב יב, כג) מְשַׁגֵּיא לַגּוֹיִם וַיֹּאבְדֵם.

ועוד, הרי שנינו (דברים כח) וְחַלְלִים רְעִים וְנֶאֱמָנִים. מה זה נֶאֱמָנִים? שעושים באמונה, כשמיגע הזמן יוצאים מאותו האיש. ולפעמים שנמצא אצל אותם הגלולים, שהם הולכים במחלותיהם לתועבותיהם ונרפאים, ואומר שהוא האליל הוא שעשה.

ואמר רבי יוחנן, פעם אחת ספר לי יהודי אחד, שהיו לו חללים רבים ולא נרפא, ראה את אותם סוחרים שהיו הולכים עם מחלותיהם לגולליהם ונרפאו. אמר, אלף לשם, ואף על גב שהיא אסור, אבל כדי לראות מה זה.

הרי לשם ונכנס לתוכם, ולן שם בין האנשים שהיו מכים וחוללים. כלם ישנו, והוא לא ישן, עד שראה שטן אחד שהיה הולף ביניהם וכלי רפואה בידו, והיה שם על כל אחד ואחד ונרפא. עבר עליו ולא שם עליו. אמר לו, אדוני, הריני מבגד החללים, שים עלי!

אמר לו, לא כאלה חלק יעקב, שעל אלה צוה אותו להאביד אותם לעולם הבא, אבל בני יעקב לא כאלו. ומפני מה? (שם) על פי יוצר הכל הוא. מה היוצר סותר ובונה, אף הקדוש ברוך הוא מפה ומרפא, וסותר ובונה. יצא אותו האיש וספר לי את המעשה. אמרתי, ברוך הרחמן ששלח אותך לשם לראות את זה ולשמע את זה מפיו. וכזה סח לי יוסי החרש.

אמר רבי יצחק אמר רב אחא, מה זה שכתוב (איוב לב) ונשמת שדי תבינם? אלא הנשמה היא

ליה, לאובדא להו לעלמא דאתי, הדא הוא דכתיב, (איוב יב כג) מְשַׁגֵּיא לַגּוֹיִם וַיֹּאבְדֵם.

ועוד, הא תנינן (דברים כח נט) וְחַלְלִים רְעִים וְנֶאֱמָנִים, מאי נֶאֱמָנִים. דעבדי מהימנותא. כד מטא זמנא, נפקי מההוא גברא. וזמנין דאישתכח לאינון טעוון. דאינון אזלין במרעיהון לטעוותהון, ואתפסאן, ואמרי דההוא טעוותא הוא דעבד.

ואמר רבי יוחנן, זמנא חדא סח לי יהודאי חד, דהווי ליה מרעין סגיאיין, ולא איתסי, חמא לאינון טעיין דהווי אזלי במרעיהון לטעוותהון, ואתפסאן, אמר איזיל התם, ואף על גב דאיהו אסור, אבל למחמי מאי הוא.

ואור התם, ועאל בגוייהו, ובת תמן ביני אינשי דהווי מחיין ומרעין. פלהו אדמכו, ואיהו לא אדמיה, עד דחמא חד שטנא, דהווי אזיל בינייהו, ומאני דאסוותא בידיה, והווי שוי על כל חד וחד, ואתסי. אעבר עליה, ולא שוי עליה. אמר ליה, מארי, הא אנא מבגדי מרעין שוי עלי.

אמר ליה לא כאלה חלק יעקב, דאלין אתפקדו לי לאובדא להון לעלמא דאתי, אבל בנוי דיעקב לאו כאלין. ומן קדם מה, על פי יוצר הכל הוא. מה היוצא סתר ובגדי, אף קודשא בריך הוא מחי ומסי, וסתר ובגדי. נפק ההוא גברא, וסח לי עובדא, אמרית בריך רחמנא דשרדף התם למחמי דא, ולמשמע כדין מפומיה. וכדין סח לי יוסי חרשא.

אמר רבי יצחק אמר רב אחא, מאי דכתיב (איוב לב ח) ונשמת שדי תבינם. אלא הנשמה היא מביאה לאדם להפיר את קונו,

מביאה את האדם להכיר את קונו ולהכניסו בתורה ובמעשים טובים, ואשריהם אותם שונכנסים בדרך התורה, בדרך הנשמה, שבשבילה יזכו לחיי העולם הבא ולמעלת הקדושים.

אמר רבי יצחק אמר רבי אחא, כל העוסק בתורה, הוא קונה הנשמה מעצמו. הינו מה ששינונו, בא לטהר מסייעים אותו. אוי להם לרשעים שהם נדבקים בכח האדמה, שהיא נקראת נפש חיה, הנבראת מן האדמה, שבשבילה יכלו לעולם ולעולמי עולמים.

שאר רבי דוסתאי את רבי אליעזר, אמר לו, אותה נפש חיה, מה נהיה ממנה לעולם הבא? אמר לו, אל תאמר כך, אלא אמר, מה נהיה ממנה תמיד?

בא שמע, אמר רבי בא, מה שכתוב (במדבר טו) הַכֹּרֶת תִּכְרֹת הַנֶּפֶשׁ הַזֵּאת, אלא כמו ההכל שיוצא מפי אדם, שלא יכול לעלות למעלה אפלו כמלא עיניו, ומיד תכלה, כך היא אותה הנפש החיה, כאותו ההכל שנקרת מן הפה מהרה, ותכלה, ואינו נראה בעולם, והיה פלא היה.

אמר רבי יוסי, והרי שינונו נפשותם של רשעים הן הם המזיקים שבעולם? אמר לו רבי יצחק: יפה אמרת, שהן המזיקות לבעליהן, ומונעות כח הנשמה מעבודת בוראן, שאין מזיק לאדם אלא אותה הנפש על שנקרתה וכלתה עם הגוף. ואמר רבי אחא, לא כך שינונו, אלא נפשותם של רשעים, כשיוצאות מן הגוף, הן הן המזיקים שבעולם.

אמר רבי יצחק, כך וכך יפה, שיוצאות מן הגוף אז נמצא הנוק. והיאך מזיק אותם?

ולהכניסו בתורה ובמעשים טובים, ואשריהם אותם שונכנסין בדרך התורה, בדרך הנשמה, שבשבילה יזכו לחיי העולם הבא, ולמעלת הקדושים.

אמר רבי יצחק אמר רבי אחא, כל העוסק בתורה הוא קונה הנשמה מעצמו. היינו דתנינן, בא ליטהר מסייעין אותו. אוי להם לרשעים, שהם נדבקים בכח האדמה שהיא נקראת נפש חיה הנבראת מן האדמה, שבשבילה יכלו לעולם ולעולמי עולמים. שאר רבי דוסתאי לרבי אליעזר, אמר ליה, אותה נפש חיה מאי הוי מינה לעלמא דאתי. אמר ליה, לא תימא הכי, אלא אימא מאי הוי מינה תדיר.

הא שמע, אמר רבי בא, מאי דכתיב, (במדבר טו) הַכֹּרֶת תִּכְרֹת הַנֶּפֶשׁ הַזֵּאת, אלא כהבל דנפיק מפומיה דבר נש, דלא יכול לסלקא לעילא, אפילו כמלא עיניו, ומיד תכלה. כך היא אותה הנפש החיה, כאותה הבל שנקרת מן הפה מהרה, ותכלה, ואינו נראה בעולם, והיה פלא היה.

אמר רבי יוסי, והא תנן נפשותם של רשעים הן הם המזיקין שבעולם. אמר ליה רבי יצחק, שפיר קאמרתי, שהן המזיקות לבעליהן, ומונעות כח הנשמה מעבודת בוראן, שאין מזיק לאדם אלא אותה הנפש, על שנקרתה עם הגוף. ואמר רבי אחא, לא תנן הכי, אלא נפשותם של רשעים כשיוצאות מן הגוף, הן הם המזיקים שבעולם.

אמר רבי יצחק, וכך וכך שפיר, כשיוצאות מן הגוף, אז נמצא הנוק. והיאך מזיק אותו נפש לגוף? ואיך מזיק אותו נפש לגוף? והכל תמהים היאך הם אותם

הנפשות מזיקין שבעולם על
שדבקים בכני אדם.

שנו רבותינו, אמר רבי יהודה בר
יעקב, תמה אני על אנשי הדור
אם רבם נעשים בכשרות. בא
וראה מה כתוב (ויקרא יא),
והתקדשתם והייתם קדושים,
מלמד שצריך אדם לקדש עצמו
בשעת תשמיש.

מה הקדשה שיכת לכהן? אמר
רבי יהודה בר יעקב, שלא יעשו
פריצות ורחציפות, ולא לשם זנות
כבהמות, שהבהמות אינן עושות
אלא לכהן.

שהרי שנינו, כל הנוצל לשם
זנות, או לשם מה שאמרנו, ולא
ישמר את עצמו מאותם הדברים
הצריכים, ששנינו בפריקתא,
העבר ההוא שגולד, יהיה פריץ
חצוף וזנה רשע, ואינו בכלל זרע
אמת.

וכר הנוצל לשם מצוה ומקדש
עצמו ומכון לבו לשם שמים,
יהיו לו בנים מעלים, צדיקים
וחסידים, יראי שמים, קדושים.
זהו שכתוב (ס) והתקדשתם
והייתם קדושים.

אמר רבי יהודה, הרשעים על
שאינם מולידים אלא לשם זנות,
בעזות ובחציפות, אין להם אלא
אותה הנפש החיה הנתונה
לבהמות, שענינם אינם אלא
כבהמה.

אבר צדיקים היודעים לקדש
עצמם, כתוב בהם (ירמיה ב) ואנכי
נטעתיה שורק בלה זרע אמת. מה
האמת? אמר רבי אחא, אמת
שאינו מהרהר באשה אחרת, ויש
לו אמת עם אשתו.

רב הונא אמר, לכונן ולקדש
עצמו לשם שמים, שנאמר (תהלים
קכו) אם ה' לא יבנה בית שווא
עמלו בוניו בו. פלומר, אם אין
הפונה לשם שמים לבנות הבית

הנפשות מזיקין שבעולם על שדבקים בכני
אדם.

תנו רבנן, אמר רבי יהודה בר יעקב, תמה אני
על אנשי הדור, אם רובם נעשים בכשרות.

תא חזי, מה פתיב, (ויקרא יא נד) והתקדשתם
והייתם קדושים, מלמד שצריך אדם לקדש
עצמו בשעת תשמיש.

מאי קידושא שייף הכא. אמר רבי יהודה בר
יעקב, שלא יעשו פריצותא ורחציפותא,
ולא לשום זנות כבהמות. שהבהמות אינן
עושות אלא לכהן.

דהא תנן כל הנוצל לשום זנות, או לשום מה
דאמרן, ולא ישמור את עצמו מאותן
הדברים הצריכין, דתנינן במתניתא, (דף טו ע"א)
ההוא עופרא דאתיליד, ליהוי פריץ חצוף
זונה רשע, ואינו בכלל זרע אמת.

וכר הנוצל לשם מצוה, ומקדש עצמו, ומכוין
לבו לשם שמים. הווי ליה בגין דמעלי,
צדיקים וחסידים, יראי שמים, קדישין דרא
הוא דכתיב, (ויקרא יא נד) והתקדשתם והייתם
קדושים.

אמר רבי יהודה, הרשעים על שאינן מולידים
אלא לשם זנות, בעזות ובחציפות, אין
להם אלא אותה הנפש החיה הנתונה
לבהמות, שענינם אינם אלא כבהמה.

אבר צדיקים היודעים לקדש עצמם, פתיב
בהו (ירמיה ב כא) ואנכי נטעתיה שורק בלה
זרע אמת. מאי אמת, אמר רבי אחא, אמת
בכל שאינו מהרהר באשה אחרת, ויש לו אמת
עם אשתו.

רב הונא אמר, לכונן ולקדש עצמו לשם
שמים, שנאמר (תהלים קכו א) אם ה' לא יבנה
בית שווא עמלו בוניו בו. פלומר, אם אין

הַפְּוֹנָה לְשֵׁם שְׁמַיִם, לְבָנוֹת הַבַּיִת וְלַהוֹלִיד בָּנִים, שְׂוֹא עֲמְלוֹ בּוֹנְיוֹ הוֹלֵד עֲמַל שֶׁל שְׂוֹא. וְאִיזְהוּ עֲמַל שֶׁל שְׂוֹא? זֶה נֶפֶשׁ חַיָּה, שֶׁתְּכַלֶּה וְתַפְרַת, כְּהַבֵּל הַיּוֹצֵא מִן הַפֶּה, שֶׁהוּא שְׂוֹא, וְהוֹאִיל וְהוּא מְכַנִּיסוֹ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹלֵד, הֵרִי עֲמְלוֹ שֶׁל שְׂוֹא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אָמַת הוּא נוֹטְרִיקוֹן: אֶל"ף - אָמַת, מ"ם - מֶאֱרִיץ, תי"ו - תַּצְמַח. כְּלוּמַר, (תהלים פ"ה) אָמַת מֶאֱרִיץ תַּצְמַח. מֵה מִשְׁמַע? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשַׁעַת הַחֲבוּר שֶׁצָּרִיף לְהִיּוֹת שֵׁם הָאָמַת וְהַיִּשָּׁר, בְּשַׁעַת שְׁנִתְהוּהָ מֶאֱרִיץ וְנִתְיַסַּד, וְלֹא בְּשַׁעַת שְׁנִתְגַּבַּל, וְהִינּוּ מֵה שְׂאֵמֶר רַב הוֹנֵא, כֹּל בְּנֵי שְׂאֵיִן בּוֹ יְסוּד - אֵינּוּ כְּלוּם, וְאִיזְהוּ יְסוּד, שֶׁצָּרִיף הָאָדָם בְּשַׁעַת הַחֲבוּר, כְּפִי שְׂאֵמֶרְנוּ.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אָמַת הוּא נוֹטְרִיקוֹן. א', אָמַת. מ"ם מֶאֱרִיץ. תי"ו, תַּצְמַח. כְּלוּמַר (שם פ"ה י"ב) אָמַת מֶאֱרִיץ תַּצְמַח. מֵאִי מִשְׁמַע, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשַׁעַת הַחֲבוּר, צָרִיף לְהִיּוֹת שֵׁם הָאָמַת וְהַיִּשָּׁר, בְּשַׁעַת שְׁנִתְהוּהָ מֶאֱרִיץ וְנִתְיַסַּד, וְלֹא בְּשַׁעַת שְׁנִתְגַּבַּל. וְהִינּוּ דְאָמַר רַב הוֹנֵא, כֹּל בְּנֵי שְׂאֵיִן בּוֹ יְסוּד, אֵינּוּ כְּלוּם. וְאִיזְהוּ יְסוּד, שֶׁצָּרִיף הָאָדָם בְּשַׁעַת הַחֲבוּר, כְּדַקְאֶמְרֵן.

רַבִּי זִירָא אָמַר, זְמַנָּא חֲדָא הָוָה אֲזַלִּינָא בְּמִדְבָּרָא, וְאֶשְׁכַּחנָא חַד עַרְבָאִי, דִּהָוָה מְטִיל אֶכְתִּפִּיהָ מְטוּל עֶשְׂרֵה סָאִין, וְהָוָה סָבָא, וְאָמַרנָא לֵיהּ, חִילָא דָא בְּעֵי לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא. אָמַר, לֹא עֲבָדוּ לִי אָבָא וְאִימָא בְּגִין כְּךָ, אֶלָּא לְעוֹבְדָא דָא.

רַבָּנָא שְׁמַעִית לְאַבּוּי דְּבִשְׁעָתָא דְּעַבִּיד לִי, דְּכִסְפוּפִיהָ לְבַר הָוָה, דִּיְהֵא לֵיהּ חִילָא לְאִייתִי עֵיבוּרָא מִן חֻקְלָא. וּבְהֵאֵי עֵיטָא אִימְלֵךְ בְּהֵיָא שַׁעֲתָא, וְהָא אָנָא סָבָא מֵאִי אַעֲבִיד.

רַבִּי יְהוּדָה, אֲשֵׁרִי מִי שְׂאֵבוֹתֵינוּ הִרְהַרוּ בְּדָבָר טוֹב. מִנֵּיִן לָנוּ? מִפֶּת שֶׁבַע אִם שְׁלֹמָה, שֶׁהַכְּתוּב מַעִיד עָלֶיהָ שֶׁהִיא אִם שְׁלֹמָה מִמֶּשׁ, מִשּׁוּם שֶׁהִתְיַסַּד מִמֶּנָּה, מִעֲנִינָהּ, וּמִהִרְהוּרָהּ, וּמִהַשְׁתַּדְּלוּתָהּ, שְׁנֵאמַר (משלי לא) מֵה בְּרִי וּמֵר בַּר בְּטָנִי וּגו'.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אָבוּהֵי מָנָא לָן. דְּכְתִיב (תהלים קכז) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשְׁלֹמָה אִם ה' לֹא

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אָבוּהֵי מָנָא לָן. דְּכְתִיב (תהלים קכז) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשְׁלֹמָה אִם ה' לֹא

אִימִיָּה תִינַח, אָבוּהֵי מָנָא לָן. דְּכְתִיב (תהלים קכז) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשְׁלֹמָה אִם ה' לֹא

יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. וכי שלמה אמר זה המזמור. אמר רבי יצחק חס ושלום, אלא דוד אמרו ברוח הקדש על שלמה, בשעה שאמר הנביא לדוד, (ד"א כב ח) הנה בן נולד לך, פי שלמה יהיה שמו, אמר דוד בן אחד היה לי מבת שבע, ומת, עכשיו אחר יולד לי, מן שמיא הוא בא. ואמר שיר זה, ונתפונן בו לשום שמים, הדיא הוא דכתיב, שיר המעלות לשלמה, בשביל שלמה אמרו.

אם ה' לא יבנה בית, אם סיעתו לא יסייע בפיונה השלימה שלי, שוא עמלו בוניו בו, לשוא נעמול כמו שהיה בראשונה, שעמלנו לשוא, ובשביל אותו החטא מת, ואני יש לי להטרד מירושלים, ובעוד שאני אצא, אם ה' לא ישמר עיר מפל אדם, שוא שקד שומר. אמר רבי יצחק, (ג"א פנחס) שהניח עשר נשים פילגשים לשמור הבית, והיה מה דהיה. ועל כן, שוא שקד שומר.

אמר רבי יהודה, בשביל שלמה נאמר שיר זה, שנתפונן דוד עליו לשום שמים. ואמו גם כן נתפונה לשום שמים. ויצא מהם שלמה, דכתיב ביה (שם כט כג) וישב שלמה על כסא ה' למלך. אמר רבי יצחק, לפיכך נקרא (משלי לא א) למואל, מאי למואל, כמו למו פי מלמד, ששניהם נתפוננו למו אל כמו לאל. ומכאן למדנו, כל המתפונן לשם שמים, באותה שעה יוצא ממנו בן מעלה. ומנין לנו? משמואל שנתפונה אמו עליו תמיד לשם שמים, שכתוב ונתתיו לה, וכן אל הנער הזה התפללתי. וכן אמר דוד, אם יהיה לי הבן הזה, מפאן יהיה מזמן למואל, כלומר, נתון הוא לאל.

שנו רבותינו, אמר רבי יוסי בן פיז, פעם אחת הייתי הולך בדרך

עמלו בוניו בו. וכי שלמה אמר את המזמור הזה? אמר רבי יצחק, חס ושלום! אלא דוד אמרו ברוח הקדש על שלמה בשעה שאמר הנביא לדוד הנה בן נולד לך כו', כי שלמה יהיה שמו. אמר דוד, בן אחד היה לי מבת שבע ומת, עכשיו אחר יולד לי? מן שמיא הוא בא! ואמר שיר זה, ונתפונן בו לשם שמים. זהו שכתוב שיר המעלות לשלמה, בשביל שלמה אמרו.

אם ה' לא יבנה בית, אם סיעתו לא יסייע בפיונה השלימה שלי, שוא עמלו בוניו בו, לשוא נעמול, כמו שהיה בראשונה שעמלנו לשוא, ובשביל אותו החטא מת, ואני יש לי להטרד מירושלים, ובעוד שאני אצא, אם ה' לא ישמר עיר מפל אדם, שוא שקד שומר. אמר רבי יצחק, שהניח עשר נשים פילגשים לשמור הבית, והיה מה שהיה, ועל כן שוא שקד שומר.

אמר רבי יהודה, בשביל שלמה נאמר שיר זה, שנתפונן דוד עליו לשם שמים, ואמו גם כן נתפונה לשם שמים, ויצא מהם שלמה, שכתוב בו וישב שלמה על כסא ה' למלך. אמר רבי יצחק, לפיכך נקרא למואל. מהו למואל? כמו למו פי מלמד ששניהם נתפוננו למו אל, כמו לאל.

ומכאן למדנו, כל המתפונן לשם שמים, באותה שעה יוצא ממנו בן מעלה. ומנין לנו? משמואל שנתפונה אמו עליו תמיד לשם שמים, שכתוב ונתתיו לה, וכן אל הנער הזה התפללתי. וכן אמר דוד, אם יהיה לי הבן הזה, מפאן יהיה מזמן למואל, כלומר, נתון הוא לאל.

שנו רבותינו, אמר רבי יוסי בן פיז, פעם אחת הייתי הולך בדרך

ופגעתי באותו הר של כפר קרדו, והיו האנשים שמחים בחלקם, ולנתי שם ליל שבת אחד, וראיתי את מארחי שהיה רוצה לשכב עם אשתו. עמד זה מצד זה והתפלל, ועמדה היא מצד ההוא והתפללה. אמרתי להם: מהי תפלתכם בשעה זו?

אמרו לי: הזמן שלנו לזווג משבת לשבת, ומתפללים את תפלתנו לפני הקדוש ברוך הוא שיהיה לנו בן שיעבד עבודתו, בן ירא חטא, בן שיעשה את מצוותיו ולא יסטה מהתורה לימין ולשמאל. אמרתי להם: יהי רצון שתהיה לכם בקשתכם, שהרי לשם שמים עשיתם.

אמר רבי יוסי: אראה פני השכינה, שלאחר ימים נקלעתי לשם, וראיתי אותו הבן שגולד להם, והיה בן שבע שנים. ראה אותי בבית, ולא רצה לדבר עמי. אמר לו אביו: לך לפניו, שאיש גדול הוא.

אמר: אני פוחד לדבר עמו ולהתקרב עמו, שהרי לא ידעתי אם יש לו נשמה קדושה אם לא, שכן למד אותי מורי היום הזה, שלכל מי שאין לו נשמה קדושה, אסור לדבר עמו ולהתקרב עמו. אמר לו: חס ושלום, שאיש גדול והחכם של הדור הוא. קרב אלי, ולא הספיק לדבר עמי. אמר לי: אני רואה בך שנשמה חדשה יש בך מזה ימים ומעטים, ולא נזרקה בך בשעה שיצאת לעולם. תמהתי אמרתי: בך הוא! שרוך הייתי, כשעסקתי בתורה, ונתנה בי נשמה. אמר לי: ידעת את נפש החיה, שאמר הפתוב שהיתה מן הארץ, והרי משמע נפש חיה? אמרתי לו: אמר בני.

אי לאו. דהכי אולף לי מורי יומא דין, דכל מאן דלית ליה נשמתא קדישא, אסור לאשתעווי בהדיה, ולא תקרבא עמיה. אמר ליה, חס ושלום,

דגברא רבא וחכימא דדרא הוא.

קריב גבאי, ולא ספיק למללא עמי, אמר לי אנא חמי בך, דנשמתא חדתא אית בך, מיומין זעירין, ולא אזדריקת בך בשעתא דנפקת לעלמא. תוהית. אמרית, בך הוא, דרוק הונוא, פד לעינא באורייתא, ואתייהבת בי נשמתא.

אמר לי, ידעת נפש חיה, דאמר קרא, דהוות מן ארעא, והא משמע נפש חיה, אמרית ליה, אימא ברי.

הונוא אזיל באורחא, וערענא בההוא טורא דכפר קרדו, והו גוברי בדיחי בחולקהון, ובתית תמן ליליא חד דשבתא, וחמית לאושפיזאי דהוה פעי למשכב עם דביתהו, קאים האי מהך גיסא וצלי, וקמת היא מהאיך גיסא וצלת. אמרינא להון, מאי צלותכון בשעתא דא.

אמרו לי, עידנא דידן, לזווגא משבת לשבת, ומצלינן צלותנא קמי קודשא ברוך הוא, דיהא לנא בר, דיפלה פולחניה, בר דחיל חטאה, בר דיעביד פיקודוהי, ולא יסטי מאורייתא לימינא ולשמאלא. אמרינא להו, יהא רעוא דיהא לכון בעותכון, דהא לשום שמים קא עבדתין.

אמר רבי יוסי, אחזי אנפי שכינתא, דלבתר יומין ערעית תמן, וחזית ההוא ברא דאתיליד להו, והוה בר שבע שנין, חמי לי בביתא, ולא בעא למללא עמי. אמר ליה אבוה, זיל לקמיה, דגברא רבא הוא.

אמר, מסתפינא לאשתעווי בהדיה, ולא תקרבא עמיה, דהא לא ידענא אי אית ליה נשמתא קדישא,

אי לאו. דהכי אולף לי מורי יומא דין, דכל מאן דלית ליה נשמתא קדישא, אסור לאשתעווי בהדיה, ולא תקרבא עמיה. אמר ליה, חס ושלום,

דגברא רבא וחכימא דדרא הוא.

קריב גבאי, ולא ספיק למללא עמי, אמר לי אנא חמי בך, דנשמתא חדתא אית בך, מיומין זעירין, ולא אזדריקת בך בשעתא דנפקת לעלמא. תוהית. אמרית, בך הוא, דרוק הונוא, פד לעינא באורייתא, ואתייהבת בי נשמתא.

אמר לי, ידעת נפש חיה, דאמר קרא, דהוות מן ארעא, והא משמע נפש חיה, אמרית ליה, אימא ברי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקוננו. והשב שכינתך לתוכנו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עזרי מעגם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר

זְהַרֵי הַזֶּהָר

גבו תשעה ספרים נפתחים:

- א. ספר "חבל על כל רגע"
- ב. ספר "נשמות הרשב"י"
- ג. ספר "חיים של זהר"
- ד. ספר "השפעות הרשב"י"
- ה. ספר "רחמי הרשב"י"
- ו. ספר "הזהר וזהר סיני"
- ז. ספר "הקדמות פת הזהר"
- ח. ספר "לקוטי זהר תהלות דוד"
- סדר בראשית
- ט. ספר "גדולי ישראל וזהר"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש טובב"א - תשרי תשע"א לפ"ק